

Arrest

nr. 348 529 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. PETIT
Groenkraaglaan 3
1170 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 6 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 november 2026 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 12 mei 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“1. Verzoeker, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van het CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St.Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. Verzoekers vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij beslissing van het CGVS van 12 november 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De commissaris-generaal oordeelde dat de door verzoeker aangehaalde problemen geen nexus vertonen met een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, daar uit zijn verklaringen blijkt dat hij Vietnam heeft verlaten omwille van economische problemen. Hij vond in Vietnam geen werk om hemzelf en zijn ouders te onderhouden, waarop hij en zijn ouders een lening aangingen bij de bank om zijn reis te financieren naar Europa om hier te kunnen werken. De vrees van verzoeker dat wanneer zij de lening niet zullen kunnen terugbetalen als hij geen werk heeft, de bank beslag zal leggen op het ouderlijk huis is van louter gemeenrechtelijke aard, en bovendien is een (hypothetische) uithuiszetting een logisch gevolg van een normale procedure en zijn er geen indicaties voorhanden dat de wettelijke voorschriften niet zullen worden gevolgd of dat verzoeker onrechtvaardig zou worden behandeld, zo oordeelde de commissaris-generaal. Verzoeker heeft geen vrees ten aanzien van Vietnam, zo oordeelde de commissaris-generaal, waarbij laatstgenoemde wees op de volgende vaststellingen: (i) verzoeker verzocht pas voor het eerst om internationale bescherming in België en niet eerder in Hongarije waar hij korte tijd verbleef of in de andere landen waar hij doorreisde, (ii) verzoeker stelt zelf geen enkele persoonlijke vrees te koesteren indien hij naar Vietnam zou terugkeren, behalve dat hij er geen werk zal vinden, en hij werd bovendien nooit gearresteerd en heeft nooit in de gevangenis gezeten en werd nooit veroordeeld noch werd er ooit een proces tegen hem gestart in Vietnam, waar hij ook nooit actief is geweest in een organisatie, vereniging of partij, en (iii) verzoeker legt geen enkel Vietnamees identiteitsdocument neer ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming en maakt bijgevolg zijn identiteit of nationaliteit niet zomaar aannemelijk.

Verzoeker ging niet in beroep tegen die beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

4. In het kader van zijn huidig volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming herhaalt verzoeker dat hij Vietnam omwille van economische redenen heeft verlaten en er nog schulden heeft af te betalen. Verzoeker verklaart dit nieuwe, volgend beschermingsverzoek in te dienen omdat hij legaal wil werken zodat hij zijn schuld in Vietnam kan afbetalen. Verzoeker vreest nog steeds bij terugkeer naar Vietnam in levensgevaar te verkeren omdat hij er schulden heeft.

Daarnaast wijst verzoeker op de natuurrampen in Vietnam (in het najaar van 2025) en stelt hij dat hun huis, grond en eigendom kapot is en zij alles kwijt zijn. Verzoeker legt bij huidig volgend verzoek geen documenten neer.

5. De kernvraag is of voormelde elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

6. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

6.1. Verzoekers relaas met betrekking tot de schulden in Vietnam en hieraan gekoppelde vrees bij terugkeer betreffen elementen die hij al eerder bij zijn vorig, eerste beschermingsverzoek in België aanhaalde en waarover toen reeds werd geoordeeld, een beoordeling die definitief is. Het maakt dan ook geen nieuwe elementen uit.

6.2. Verzoeker wijst voorts bij zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming op de natuurrampen in Vietnam in (het najaar van) 2025. Hij benadrukt deze in zijn verzoekschrift en wijst hierbij o.a. op het volgende: “In het najaar van 2025 werd de provincie Ha Tinh getroffen door zware natuurrampen: overstromingen, aardverschuivingen en de verwoesting van woningen en landbouwgronden. De familie van verzoeker verloor hun huis, hun grond en al hun bezit. Deze feiten deden zich voor na de eerste beslissing van het CGVS van 12 november 2024 en konden dus niet eerder worden aangevoerd. Op basis van deze nieuwe feiten diende verzoeker op 6 juni 2025 een tweede verzoek om internationale bescherming in.”

Verzoeker voert in dit verband ook aan dat de zware natuurrampen gebeurtenissen zijn die objectief, verifieerbaar en extern aan zijn wil zijn en dat zij bovendien een rechtstreeks gevolg hebben voor zijn persoonlijke veiligheid en bestaanszekerheid bij terugkeer. Hij werpt ook op dat geen landeninformatie voorligt aangaande de situatie in Ha Tinh en dat geen verder onderzoek werd gedaan naar de impact van de rampen op de bevolking noch naar de mogelijkheden voor humanitaire opvang of herhuisvesting van getroffen gezinnen. Hij meent dat de natuurrampen van 2025 en de sociaaleconomische gevolgen voor hem en zijn familie wel degelijk nieuwe elementen zijn, en verzoekt dienaangaande de Raad, besluitend in zijn verzoekschrift, “te constateren dat de natuurrampen van het najaar 2025 nieuwe en relevante elementen vormen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet”.

De Raad wijst erop dat voormelde elementen, de natuurrampen en hun impact, echter niet relevant zijn aangezien er geen sprake is van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Die bepaling van de Vreemdelingenwet stelt:

“Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door :

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”

De door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen in Vietnam, met name natuurrampen, en gevolgen ervan worden niet veroorzaakt door een actor zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Het risico dat verzoeker aanhaalt, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals overigens het Hof van Justitie reeds duidelijk aangaf in de zaak M’bodj. (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Er wordt benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie (als gevolg van natuurrampen) niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Een natuurramp is echter een natuurlijk fenomeen, zodat er geen sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Derhalve is een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c)).

Wat betreft nog verzoekers opmerking in het verzoekschrift dat hij in Vietnam geen sociaal vangnet meer heeft waarop hij kan terugvallen, wordt erop gewezen dat verzoeker een volwassen zelfstandige, zelfredzame en ondernemende man is en dat bovendien, ondanks de door verzoeker geschetste gevolgen van de natuurrampen, zijn ouders nog in Vietnam wonen, met wie hij nog wekelijks contact heeft.

6.3. Wat voorts verzoekers argumentatie in het verzoekschrift betreft dat “uit het dossier blijkt dat hij reeds tijdens zijn eerste procedure een kopie van zijn identiteitskaart had neergelegd”, mist dit argument feitelijke grondslag. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt immers dat

verzoeker bij zijn vorig, eerste beschermingsverzoek (enkel) een leningsovereenkomst en Hongaarse verblijfsvergunning neerlegde. Nergens blijkt uit dat verzoeker (al) een Vietnamees identiteitsdocument heeft bijgebracht, zoals hij in het verzoekschrift voorhoudt. Bovendien toont verzoeker niet aan dat, zoals hij zeer algemeen opwerpt, hij geen toegang heeft tot officiële instanties in zijn land van herkomst en dat hij dus geen nieuwe documenten zou kunnen verkrijgen uit Vietnam.

6.4. Met het uitvoerig opsommen van wetsbepalingen, rechtspraak, rechtsleer en landeninformatie toont verzoeker geen nood aan internationale bescherming aan.

7. Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

8. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

V. MACHIELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. MACHIELS

M. RYCKASEYS